

VERSCHIJNT

Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor 's Gravenhage per 3 maanden f 4.50.
Voor de overige steden des Rijks 5.50.

VRIJDAG 12 JANUARIJ.

UITGEVER-DIRECTEUR:

C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.

Hoofd-Correspondenten M. Schooneveld en Zoon,
Beurssteeg, te Amsterdam.
Brieven franco aan het Bureau De Grondwet,
Jan Hendrikstraat, n°. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIE:

Van één tot zes regels. f 1.00.
Voor elken regel meer. 0.15.
Behalve de 35. cts. zegelgeld.
Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden,
worden geplaatst tegen betaling van f 1, het zegel
regt daaronder begrepen.

Eene redevoering van Lord John Russell.

Bij de gewichtige gelegenheid, dat door de Engelsche regering aan het Parlement eene motie van dankzegging voor de legers der geallieerden werd voorgesteld, heeft Lord JOHN RUSSELL zich ver boven eene gewone redevoering verheven. — Hij leverde een der grootste en schoonste gedenkstukken van welsprekendheid van den jongsten tijd. Zijn „Speech“ tot het Huis der Gemeenten, zowol in zijn geheel, als in al zijne onderdeelen genomen, was de meest gelukte proef van parlementaire welsprekendheid, die, hetzij in Frankrijk, hetzij in Engeland, in de laatste jaren geleverd is.

„Zij wij letten op 't aantal belangrijke bijzonderheden, die in dat grootsche tafereel als voor onze oogen verschijnen, op de historische juistheid, op de schoone en treffende passages, vol gevoel en sympathie, op de verhevene schilderingen van pligt en gevaar, van vaderlandsliefde en verdragen leed, of op de mannelijke eenvoudigheid van den stijl: steeds zal die redevoering als een meesterstuk van improvisatie, maar tevens als een blijvend gedenkstuk voor de belangrijke geschiedenis onzer dagen beschouwd worden. Door eene zeer geachte hand daartoe in staat gesteld, deelen wij die beroemde „Speech“ onzen lezers hieronder mede; want wij zijn innig overtuigd, dat bij het lezen de belangstelling steeds klimmen zal, terwijl nog geen dergelijk overzicht is gegeven van 't geen de Fransche en Engelsche legers inderdaad in de Krim hebben doorgestaan en verrigt. Wij beschouwen deze redevoering als een doeltreffend middel, om in één opslag te overzien, wat ondernomen en wat volbragt is, om, zelfs bij antipathie voor de zaak, sympathie te wekken voor die krijgslieden, waarvan de moed en de volharding zonder wedergâ schijnen. Daar alles, wat den oorlog in de Krim betreft, met gretigheid wordt gelezen, twijfelen wij er niet aan, of het schoonste overzicht, dat daarvan tot dusver is gegeven, zal met belangstelling ontvangen worden.

Als ik opsta om de taak te volbrengen, die ik heb ondernomen, sijn ik de voldoening te weten, dat hoe zwak en onvolmaakt zulks geschiedt, het Huis mij zijne sympathie niet zal onthouden (Toejuiching.) Ik kan 't niet betwijfelen, dat allen, die deze expeditie naar de Krim goedkeuren en er in betrokken zijn, zich gaarne zullen vereenigen om de daden van dapperheid, standvastigheid en kracht, die volbragt zijn, en zij regt hadden zoo te verwachten, te erkennen; maar ik ga een stap verder en geloof vast, dat zij, die meenden, dat de expeditie met onvoldoende middelen ondernomen werd, en dat ons leger aan ongelijke kansen werd blootgesteld, daarin te meer reden zullen vinden om het bovenmenselijke, wat door dat leger volbragt is, te bewonderen (herinnende toejuiching). Daaróm, Mijnheer de Voorzitter, ga ik met die taak voort, in 't volle vertrouwen, dat 't Huis hartelijk zal instemmen met de motie, die ik bereid ben aan hetzelfde voor te stellen. — Doe ik zulks, dan begin ik al dadelijk te zeggen, dat ik, zovoeel mogelijk, zal vermijden in herhalingen te vervallen van gebeurtenissen, waarvan ons lord Raglan in zijne eigene heldere en opmerkenwaardige taal verslag gaf. Eveneens zal ik vermijden om in eenige beoordeeling van militaire tactiek of critiek te treden.

Ik houd het er voor, dat niemand van ons daarvoor berekend is; daartoe zijn zij alleen in staat, die met de kunst van oorlog vooren bekend zijn, en alle bijzonderheden der operatiën zóówel in aanleg als uitvoering kunnen beoordeelen. Moest ik die meening toelichten, dan zou ik vermelden, dat een geschiedschrijver in „a History of the French Empire“, de operatiën, die hij den slag van Napoleon plaats hadden, nagaande, mededeelt, dat de eerste zag dat de overwinning aan zijne zijde zou wezen, bevel gaf, om te brengen van eenige manoeuvres, maar nader hand zende, dat er eene andere manoeuvre had kunnen geschieden, maar dat zijn leger op dien tijd niet uit die veteranen was zamengesteld, aan den oorlog gewoon; dat een groot

deel zijner troepen jong en onervaren was, en dat hij op hun stapdhouwen niet kon rekenen, of er zeker van kon zijn, dat de manoeuvre, die moeijelijk was, door hen zou volbragt worden. Nu had een militaire criticus, bij 't ontdekken, dat zulk eene manoeuvre mogelijk was, Mijnheer de Voorzitter, den grooten bevelhebber gemakkelijk kunnen verdenken, daar hij haar niet uitvoerde; maar deze, die al de omstandigheden kende, en zijne positie naging, het terrein door hem ingenomen, en den geest zijner troepen, had stellig de beste redenen voor de aangenomene tactiek. En zoo is 't met elke militaire operatie: zonder kennis van 't terrein, waarop de generaal is geplaatst, en zonder naauwkeurige kennis van de magt, waarover hij te beschikken heeft, evenmin als van de gezindheid der troepen, is 't onmogelijk met juistheid over zijne plannen te kunnen oordeelen. Dit haal ik aan, omdat 't mijn voornemen is alleen den staat der operatiën na te gaan, zonder over derzelve waarde uit te weiden. Ik twijfel er niet aan, dat zij met groot beleid zijn daargesteld. (Toejuiching.) Stellig volgens de beste toepassing, in verband met de omstandigheden. Tot 't vermelden van bijzonderheden daal ik niet af; daarom zal ik voortgaan met lord Raglan's positie na te gaan.

Lord Raglan werd door Hare Majesteit verkozen om over de expeditie, die naar 't Oosten was gezonden, bevel te voeren. Die keus werd geleid door de herinnering aan diensten, door hem zowol in 't leger als in andere betrekkingen bewezen.

Toen lord Raglan nog jong was, had hij, gerugsteund door eene zeer invloedrijke familie, iedere betrekking, welke hij ook verlangen mocht, kunnen verkrijgen; maar 't eenigste wat hij aan 't toenmalige Gouvernement vroeg, was om aan den staf van sir Arthur Wellesley toegevoegd te worden. Dit gebeurde, en iederen rang, dien hij in 't leger opklim, was hij aan zijne verdienste, maar ook aan deze alleen, verschuldigd. (Luide toejuiching.) Ik kan mij nog zoo goed herinneren, hoe hij, bij verschillende gelegenheden, dat ik mij aan 't hoofdkwartier van den Hertog van Wellington in Spanje bevond, al de verplichtingen van 't militair secretariaat diens grooten veldheers vervulde, op een tijd, waarin deze niet alleen de militaire correspondentie van 't leger te voeren had, maar eveneens de correspondentie met zijne regering, den raad van State, het departement van Oorlog en de Spaansche en Portugeesche regeringen.

Daar was genoeg te doen om eene geheele inrigting mede te belasten, en toch deed lord Raglan dit alles, te midden van 't krijgsumroer, geholpen door een helder hoofd en vlug werken, zonder te gedoogen, dat zijne pligten in 't open veld veronachtzaamd werden. Na den Hertog van Wellington op diens lange loopbaan vergezeld te hebben, werd hem ten laatste eene positie in de dienst aangewezen, waarin hij geroepen werd, om andere en nog gewigtiger diensten aan zijn Vaderland te bewijzen. En als 't karakter van 't leger dezes lands op eenige wijze werd verhoogd, en als de keus van bevordering toont hoe er op verdienste is gelet, is 't in hooge mate lord Raglan, aan wien de natie daarvoor dank verschuldigd is. (Toejuiching.) Daarom was zulk een man, door Hare Majesteit bestemd om 't leger in de Krim te kommanderen, en laat mij er bijvoegen, dat aldus benoemd, hij dadelijk in 't bezit was van 't vertrouwen en de genegenheid des Britschen legers, en in weinig tijds 't geheele vertrouwen en de hartelijke medewerking ondervoed van de bevelhebbers van onzen bondgenoot, den Keizer der Franschen. (Toejuiching.) Als we moeten bedenken, dat onze operatiën met gemeen overleg moesten gepaard gaan, en dat wel met de legers van een bondgenoot, met wien wij stellig niet gewoon waren in 't open veld 't zelfde belang voor te staan, hoe naauw aan elkaar verbonden, die betrekking ook sedert een tijdperk van vrede moge geweest zijn, dan zal 't Huis en de natie inzien, dat 't niet slechts door zijne beschikking van 't geen in 't open veld moest gedaan worden, maar eveneens door andere en niet minder belangrijke omstandigheden, waarover hij denken en beslissen moest, erkend moet worden, dat lord Raglan jegens zijn Vaderland zich verdienstelijk heeft gedragen. (Toejuiching.)

En nu vervolg ik, Mijnheer de Voorzitter, om die expeditie en die kampstrijden na te gaan, waarin het kostbaarste bloed des Vaderlands vergoten is (Toejuiching), en sprekende van 't kostbaarste bloed des Vaderlands, heb ik in geen deele eenigen bepaalden militair of maatschappelijke rang op 't oog (Toejuiching); want ik gevoel, dat daartoe 't bloed dier zonen van 't arbeid behoort, die, in militaire dienst tredende, aan pligt hun geheel hart wijdden, mannen, die op 't slagveld stonden, zonder zulke onderscheid te hopen of te verwachten, veeltijds 't deel

van hogere rangen, maar hun pligt toch eervol volbragten, hun leven niels achtende, te gelijk met een bewustzijn van ware onverwondenheid, dat ieders bewondering waard is (Toejuiching). Want, terwijl zij de aanvallen hunner vijanden met de grootste standvastigheid weerstonden, weêrhielden zij zich met de grootste behoedzaamheid van eenige daad van geweld jegens hen (Levendige toejuiching). 't Staat mij vast, dat 't bloed en de moed dier kinderen van Engeland's akkers even veel waarde heeft, als dat der zonen van de rijksten en edelsten in den lande (Toejuiching).

't Inschepen der Britsche troepen had plaats tegen 't einde van Augustus, en in een berigt van den 29 dier maand spreekt lord Raglan van den dank aan de officieren van de Britsche vloot, verschuldigd voor de hulp, die door hen was verleend, om 't vervoeren van zulk een aantal gemakkelijk te maken. — De expeditie naderde de Krim. Er bestond eenigen twijfel omtrent de ontschepingsplaats. Lord Raglan ging op een snelverend stoomschip de vloot voor, nam de kust op en bevond dat eenige punten, die men voor de landing had gemeend te moeten kiezen, door talrijke verschansingen en fortificatiën bestreken werden, zoodat hij zich ten laatste eene plaats verkoos ter ontscheping geschikt, als zoodanig ook goedgekeurd door den bevelhebber van 't Fransche leger, den maarschalk Saint-Arnaud.

Zoo gepast was die keus, dat de geheele armee, zonder verontrust te worden, kon landen, welke belangrijke zaak in den loop van twee dagen veilig en ten volle was afgevoerd. Dat was reeds een bewijs van lord Raglan's bekwaamheid, dat ons vaderland op prijs stelde. Na op den 14 September geland te zijn, trok 't leger op en deed een langen marsch op den 19. Den volgenden dag trokken zij twee mijlen verder, en bevindende, dat 't Russische leger zich verschanst had op de hoogten aan de Alma, vielen zij 't aan en waren binnen twee uren meester van die hoogten (Toejuiching), zoodat de vijand eenige pogingen in het werk stelde om die positie te hernemen en te bezetten (Toejuiching). 't Was eene welgekozene positie en sterk door de natuur, zelfs zóó, dat de regtervleugel der Russen door den aard van 't terrein niet kon aangevallen worden, en algemeen is men van gevoelen, dat prins Menchikoff, die daar bevel voerde, zeide, dat 't verbondene leger aldus gedurende drie weken kon opgehouden worden en alzoo belet werd tot 't beleg van Sebastopol over te gaan. Toch maakte de schitterende dapperheid van de Britsche en Fransche troepen zich van die hoogten meester. (Toejuiching.) Nadat de ligte divisie van 't Britsche leger een zwaren muskettregen doorstond, die gedurende eenigen tijd hare gelederen dunde, kwam de brigade der Gardes en Hooglanders te hulp en viel de positie met zulk eene kracht en welheradenheid aan, dat de Russen de hoogten verlieten om ze nooit weer te bezetten (Toejuiching). Wat de bijzonderheden van dien slag betreft, is 't reeds door mij gezegd, dat lord Raglan ze op de volledigste en duidelijkste wijs beschreven heeft. Toch moet ik eenige omstandigheden vermelden, als op den edelen lord zelven betrekking hebbende.

De maarschalk St. Arnaud versloeg terzelfder tijd de Russische linkervleugel. De aanval der Franschen was zoo geweldig en zoo krachtig, dat de Russen 't terrein ruimden en de Franschen dezelve hoogte bezetteden. (Toejuiching.)

Aan de zijde der Engelschen waren troepen-massa's verzameld. Lord Raglan 't aantal bemerkende, waartegen hij had te strijden, gaf aan een officier van zijn staf 't bevel naar eene, door hem aangewezen hoogte te gaan, om te zien of onze kanonnen daarheen konden gebragt worden. — De officier kwam terug en zeide, dat het te doen was, waarop lord Raglan, onverwijd 2 stukken op die hoogte deed plaatsen.

De Russische artillerie werkte zoo hevig en onophoudelijk, dat vele onzer kanonnières gedood werden, terwijl zij die hoogte beklommen; desniettegenstaande werden de stukken geplaatst, waar lord Raglan verlangd had, en een zijner staf-officiëren vuurde er de eerste schoten af. Die waren zonder uitwerking; maar spoedig werd 't anders, en volgende schoten waren zoo juist tegen de massa Russische infanterie gericht, en maakten in hare gelederen zulke gapingen, dat er beweging ontstond, de kolonnes wankelden en de Russen waren verplicht terug te trekken. (Toejuiching.) Dit bewijst voldoende, dunkt mij, zijne bekwaamheid als generaal, dat hij zoo juist inzag op welk punt de vijand kon aangevallen worden, en met die hem eigene bedaardheid, en met dien vasten wil, die tot zijn karakter behoort, 't middel aanbragt om die enorme strijdkrachten des vijands met goed gevolg te bekampen.

Als ik met een woord spreek over de bedaardheid van lord Raglan, is het mij wel veroorloofd een voorval aan te halen, door een zijner staf-officiëren opgeteekend,

toen deze meende, dat de generaal zich te veel aan gevaar bloot stelde, dat hij te dicht bij 't vuur der Russen genaderd was, en een bevelhebber zich niet alzo mogt wagen en hem zulks onder 't oog bragt, was Raglan's antwoord: „Spreek thans niet tegen mij, ik heb de handen vol.“ (Toejuiching.) In die woorden is, misschien op zich zelve niets puntigs of heldhaftigs, maar 't waren woorden van een braven Engelschman, die zijn pligt vervulde en dan blind was voor gevaar. (Toejuiching.)

Na den slag aan de Alma russte 't leger eenigen tijd, terwijl, zoowel de soldaten als de matrozen van de vloot de gewonden verzorgden, ze naar de schepen vervoerden, en de dooden begroeven.

Daarop trok 't vereenigd leger verder en toog de rivier Katcha over zonder eenigen weerstand te ontmoeten daar de Russen alle verdediging van dien stroom hadden opgegeven; niet zoo aan de rivier Belbek waar zij vonden dat de Russen eenige verdedigingswerken gemaakt hadden. Dientengevolge was een nieuw overleg noodig, om te bepalen of die werken aangevallen zouden worden, of 't leger voort zou trekken om, zoo als eerst bepaald was, Sebastopol van de noordzijde aan te tasten, of dat een ander plan zou dienen gevolgd te worden.

Men kwam overeen om, in plaats van die werken te slechten, de armee dadelijk, 't mogt kosten wat het wilde, dwars door de bosschen naar 't Zuiden van Sebastopol te doen marcheren en te trachten zich van Balaklava meester te maken.

Die marsch was op 25 September gemaakt en met beleid, daar 't leger, zoo als te denken viel, aan een aanval op de flank bloot stond; maar tot verbazing van den Engelschen bevelhebber gelukte dezelve. — De achterhoede van 't Russische leger werd reeds van Sebastopol overrompeld, tusschen gemelde plaats en Bakshiserai, en de armee trok verder om zich van de hoogten tusschen Balaklava en Sebastopol meester te maken, 't geen met groote bekwaamheid en goed gevolg gebeurde.

Doch dadelijk daarop had Lord Raglan 't te betreuren dat de officier met wien hij te zamen gewerkt had, geraadpleegd over plan en aanvang der expeditie, de middelen van in- en ontscheping, en den slag aan de Alma, door ziekte zoo was aangetast dat hij 't bevel niet langer kon voeren. — De maarschalk St. Arnaud besloot met dien heldenzin, die hem onderscheidde, om tot den einde zijn pligt jegens zijn Keizer en zijn land te volbrengen. Al zou binnen eenige weken, wellicht dagen, slechts zijn zielloos stof overgebleven zijn, hij had vast besloten dat stof met lauweren te bedekken. (Toejuiching.) Hij verliet 't kamp, ging naar de vloot, en had den volgenden dag opgehouden te leven.

Wij moeten allen een krijgsman beweenen, die zoo veel dapperheid en heldenmoed betoond heeft en over wien ons eigen leger zoo te vreden kon zijn, en steeds zullen wij in hem den officier erkennen, die tot den dood zijn pligt deed.

Hier moet ik de woorden aanhalen, waarmede de maarschalk St. Arnaud over 't gedrag van lord Raglan in den slag aan de Alma sprak; omdat zij komen van den opperbevelhebber van 't leger eener andere natie, en die, terwijl zij de edelmoedigheid van den schrijver doen uitkomen, tevens 't karakter van haar voorwerp waardiglijk in 't licht stellen. De dapperheid van lord Raglan (schrijft St. Arnaud) is door de oudheid niet overtroffen.

Te midden van kanon- en musket-vuur begaf hem zijne kalnte nooit. 't Bevel van 't Fransche leger ging daarop over op den generaal Canrobert en met groote voldoening kan ik verklaren, dat lord Raglan en generaal Canrobert zoowel bij vroegere gelegenheden als sedert de laatste 't bevel voerde, met dien naijver te zamen behandeld hebben, 't meest dienstig voor de gemeene zaak — met geen anderen, niet met eene soort van wangunst, maar elkaars gedrag en handelingen goedkeurende en op prijs stellende. — (Luide toejuiching.)

Op den 28 September bezette 't leger de hoogten nabij Sebastopol; en na tien dagen, toen 't terrein geïnspecteerd was, hadden sir John Burgoyne en andere bekwaame officieren — ik noem sir John Burgoyne, omdat hij 't best geschikt was om zijne meening te uiten — den indruk, dat de taak veel moeilijker zou zijn, dan men eerst gedacht had. — Men had gemeend, dat 't leger, daar de eigenlijke forten van Sebastopol nooit aan de landzijde geheel voltooid geworden waren, dicht bij de stad kon naderen, die verdedigingsmiddelen met behulp der daar aangebrachte artillerie zou vernielen, en de inneming der stad al spoedig zou gevolgd zijn. Indien ik de brieven op dien tijd door verschillende officieren geschreven en ons gezonden nalees, dan vind ik overal de verwachting uitgedrukt, dat Sebastopol spoedig zou vallen. Evenwel bevond sir John Burgoyne, bij 't inspecteren van 't terrein dat, waar de heuvels zich verdeelden en glooiende naar Sebastopol neigden, zich holle wegen voordeden, geene gemeenschap met elkaar hebbende en de troepen aan de eene zijde des heuvels geposteerd niet met die aan den tegenovergestelden kant konden manoeuvreren, daarom oordeelde hij 't zeer moeilijk om de operatie op de voorgenomene wijze aan te vangen, en gevaarlijk om eenig gedeelte der Engelsche strijdkrachten naar zulk een terrein als rondom Sebastopol door mij beschreven werd, zonder behoorlijke hulp heen te voeren. — Dientengevolge werd er besloten om zooveel zware artillerie als maar mogelijk in de batterijen te brengen, en onze soldaten arbeidden met eene ongekende volharding gedurende dagen en nachten om een voldoende getal kanonnen van zwaar kaliber zoodanig te plaatsen, dat de verdedigingswerken van Sebastopol konden vernield worden. Maar van 't oogenblik dat dit besluit, dit hoogst noodzakelijke besluit, genomen was, bleek 't maar al te goed, dat de verwezenlijking nog verre af was; want de Russen, met eene groote hoeveelheid zware artillerie in Sebastopol, met al de kanonnen der vloot, die in de haven lag, en met eene aanzienlijke bezetting, zonder de inwo-

uers mede te rekenen, konden eene even aanzienlijke zoo niet talrijker magt tegen de geallieerden overstellen.

Toen werd de arbeid moeijelijk en zwaar, echter deden de vereenigde manschappen al wat in hunne magt was om de belegering te verhaasten en openden den 17 Oct. een hevige vuur op, de Russische forten. Vele kanonnen in de Russ. batterijen werden onbruikbaar gemaakt, en eenige werken leden aanzienlijk. Te gelijker tijd kwamen de Engelsche en Fransche vloeten van den zee kant naar de forten en openden gedurende eenige uren een geweldige vuur tegen die verdedigingswerken; doch daar dit vuur niet voldoende was om een bres te maken tot directen aanval, maakten de Russen gebruik van den nacht om de schaden te herstellen en andere kanonnen voor de vorigen in de plaats te stellen. Zoo ging 't beleg voort tot den 25sten October. De Russen de vallei Tchermajaja omtrekkende, vielen onze voorposten aan en slaagden er in, zich van een paar verschan-singen meester te maken. Hunne kavallerie was talrijk, maar de Engelsche zware ruitery op 't ongelijke getal geen acht slaande, vielen hen met groote dapperheid aan en dwong ze af te trekken (Toejuiching). Op dienzelfden dag werd door 't verkeerd overbrengen van een order van lord Raglan een aanval beproefd door de lichte kavallerie tegen de Russische linie en hare batterijen, door anderen op de flanken gedekt, en een aantal paardenvolk. Nooit onderscheidde zich de dapperheid der Engelsche troepen meer dan bij deze gelegenheid (Luide Toejuiching). In de jaarboeken van het Britsche leger geloof ik niet dat groter moedbetoon staat opgetekend (Luide Toejuiching).

Dat door dien misslag de uitwerking verloren ging, wij betreuren 't, maar daarom kan nooit de minste blaam op de dapperheid der manschappen geworpen worden, zoo tot iederen prijs bereid om alles te trotseeren.

De belegerings-arbeid duurde voort, die arbeid op zich zelf zoo moeijelijk, daar deze zich ver buiten de belegerde forten uitstrekte, en des te vermoejender, omdat een aantal manschappen aan ziekten leed; want de cholera woedde nog voort in 't kamp der geallieerden. Zoo stonden de zaken toen door de Russische bevelhebbers, misschien deed ik beter te zeggen, door den Russischen Keizer, want twee zijner zonen waren er bij tegenwoordig, eene allergeweldigste pozing gedaan werd om de geallieerde legers te over vleugelen, die aan de eene zijde eene groote versterkte plaats hadden met talrijke bezetting en loopgraven met eene ontzagwekkende artillerie, en aan de andere, een Engelsch leger in 't front. Die aanval, zegt men, dat door 60,000 man gedaan werd; maar ik geloof 't getal op 80,000 te kunnen schatten. Die troepen waren niet aan de Alma; met een onbekenden vijand zouden zij te doen krijgen.

Die troepen, zoo fanatiek als men ze maar bedenken kan en wier moed, zoo als men zegt, door nog iets anders geprikkeld was (hoor!) kwamen den 5 November in zware kolonnes tot den aanval op de positie der Engelschen. Lord Raglan heeft de gebeurtenissen van dien slag verhaald. Hij heeft vermeld hoe de Russen door een duisteren nacht en mistigen morgen begunstigd werden om een massa geschut te plaatsen en dikke kolonnes tot aan de Engelsche forten te doen voortrukken. Waar de natuur zoo tegenwerkte was 't onmogelijk de magt en invloed eens bevelhebbers te doen gelden. 't Terrein in oogenschouw te nemen of operatie te besturen was ondoenlijk. Slechts 8,000 Engelsche soldaten waren op die plek (Luide Toejuiching); maar hoewel gering in aantal, verzwakt door ziekte en krijg, ondermijnd door zwaren arbeid en ontbering, hoewel ze, te midden der duisternis met hunne eigene krijgsmaakters handgemeen waren, hoewel een groot gedeelte op kwam dagen na 24 uren in de loopgraven bezig te zijn geweest, hoewel hun geen tijd gelaten was een karig maal te nuttigen voor ze over dien magtigen vijand stonden, toch werd de moed van Britsche soldaten daár niet uitgedoofd, neen hij werd des te vroeger, en dat vuur schonk hun de overwinning! (Luide toejuiching). Dat was een slag van krijgslieden, zooals mijn achthare vriend, de Minister van Oorlog, dien dezer dagen noemde. En toch zou die troep helden, aan een geschut blootgesteld, waaraan onmogelijk lang weerstand kon geboden worden, niet alleen van 't slagveld hebben kunnen vredeven of geheel verslagen worden, maar men had ze kunnen slagen op de hoogten, (die de vijand dan tengevolge van zijn overgroot aantal zou bezet hebben) wanneer niet op dat oogenblik, nadat de Engelschen gedurende uren hadden pal gestaan, eene versterking van onze Fransche bondgenooten (Toejuiching) aangerukt was, gekommandeerd door den generaal Bosquet, een der verdienstelijkste bevelhebbers van 't Fransche leger, die de troepen met groote bekwaamheid en moed in 't vuur bragt. (Hernieuwde toejuiching) Zoo ontstroomden de Franschen aan, dat zij 't lot van den dag bestelden en beide legers voor de rampen bewaarden, die onvermijdelijk waren geweest als de Russen iets in hunne positie gewonnen hadden en daardoor in staat waren gesteld de aanvallen tegen 't verbonden leger voort te zetten. Rekenen wij nu de Fransche troepen mede dan waren er slechts 14,000 man der geallieerden in dien vermaarden slag, en ik geloof, dat, met betrekking tot 't verlies aan de zijde des vijands, er moeijelijk een andere slag mede te vergelijken is.

De Russen lieten meer dan 5,000 dooden op 't slagveld en 't zal niet overdreven zijn een driemaal grooter aantal als gewonden aan te nemen, zoodat die 14,000 geallieerden een verlies aan den vijand toebrogen dat hun eigen aantal ver te boven ging. Ik geloof, dat geene jaarboeken in de nieuwe geschiedenis van een veldslag gewagen, die den overwinnaars meer roem deed behalen dan die waarvan ik zoo even heb gesproken. (Toejuiching) 't heeft, wij kennen 't, menigen dapperen gekost, en rouw en droefheid in menig huisgezin veroorzaakt, maar 't is onweersprekelijk, dat de faam van dien slag zal blijven getuigen en zijne gevolgen door latere geslachten zullen ge-

waardeerd worden (Toejuiching). Ook in dien slag stond de kans soms hachelijk, maar de heldenmoed dien de verbonden legers betoonden is onbetwistbaar en zij die zulke troepen moesten weerstaan, zij die kunnen beoordeelen wat 't zeg! zulke troepen aan te vallen, zullen er moeijelijk toe overgaan om te gelooven dat Rusland ooit in den oorlog voordeel zal hebben, dien het thans voert tegen zulke ontembare strijders. (Toejuiching).

Ik zal nu alleen acht geven op de werken van 't beleg in 't algemeen en tevens op de hulp, die wij van de vloot erlangen. Zoo als ik reeds zeide, werden de algemeene operatiën bestuurd door officieren van veel ondervinding en waren ze van den moeijelijksten aard. Nooit waren 't lijden en de ontberingen onzer troepen zoo groot, en als ik van de verhezen spreek, door ons geleden, moet ik een naam noemen — den naam eens generaals, die in den slag van Inkermann stierf, omdat 't vaderland, wegens zijne bekwaamheden, zijne vroegere diensten en zijn inborst met regt kon verwachten in hem een volmaakt krijgsoverste te aanschouwen. Ik bedoel sir George Cathcart met groote bekwaamheid en eene edele ziel toegerust, was hij zoo algemeen in aanzien, dat toen er eens quaestie was om een Gouverneur naar de Kaap te zenden wegens eene opgekomen moeijelijkheid, die groote autoriteit in krijgssaken, de hertog van Wellington, met anderen van gedachten was dat geen betere bevelhebber en wijzer opperhoofd gekozen kon worden dan sir George Cathcart. Nog zoo levendig kan ik mij zijne vreemde en geestdrift verbeelden, waarmede hij zijne aanstelling tot 't voeren van een bevel in de Krim begroette, nadat hij in 't vorige jaar van die gewigtige zending was teruggekeerd, over welke vervulling zijne Koningin en de natie tevreden waren. Die vreugde, die geestdrift schijnen hem tot in 't laatste uur zijns levens te zijn bijgebleven en hij komt ons voor als geene andere ambitie, geen anderen wensch gekoesterd te hebben dan zijn leven aan 't vaderland te wijden en in zijnen dienst den laatste droppeel bloeds veel te heilven. (Toejuiching). Zulke zijde der mannen op wie 't vaderland roem draagt, en dit land zal den naam van George Cathcart nooit vergeten. (Toejuiching). Tot dusverre van 't leger gesproken hebbende, moet ik ook mededeelen dat ik een motie van dankzegging mij tot pligt reken voor te stellen aan de vloot voor hare medewerking. (Toejuiching). Reeds zeide ik, dat bij den aanvang der operatie, lord Raglan opgemerkt had, dat de ijver en krachtige ondersteuning der vloot bij de landing der troepen boven allen lof verheven waren en dat van den admiraal Dundas tot den meesten matroos, dezelfde ijver en dezelfde voortvarendheid door ieder betoond was om zijn pligt krachtig te vervullen. Bijzonder maakt hij melding van sir Edmund Lyons (Toejuiching) als hij van den slag aan de Alma spreekt, en nadat hij zijn diep gevoel van dankbaarheid aan de officieren en matrozen der vloot heeft te kennen gegeven, vervolgt hij in woorden, die ik meen te moeten aanhalen:

„Met de meest ingespannen belangstelling gingen zij alles na wat op dien dag voorviel, en als de beste wijze om hunne deelneming in ons welslagen en hun medegevoel voor 't lijden der gewonden aan den dag te leggen waren zij na 't eindigen van den slag tot dat wij 't terrein den volgenden dag verheten onophoudelijk bezig, om voor de zieken en gewonden te zorgen en hen naar het strand te dragen, een werk, waarin sommige der officieren zelfs vrijwillig deelde — eene daad, die ik nooit zal ophouden met de levendigste dankbaarheid te herdenken. Namen noem ik niet, uit vrees sommigen te vergeten; maar niemand die met ons te doen had spaarde eenige inspanning om zulk een heiligen pligt te vervullen. Sir Edmund Lyons, die op alles had toe te zien, was als immer steeds de eerste om hulp te brengen en in drie gende gevallen te voorzien.“ (Toejuiching.)

't Verheugt mij, dat hij dien verdienstelijken officier noemt, die, zoowel als de mannen, welke eveneens handelden, zijne roeping eer aandoet, en van wien ik mij overtuigd houd, dat wij in dezen oorlog belangrijke en schitterende diensten mogen verwachten. (Toejuiching.) Een man van meer bekwaamheid, tot welke betrekking hij ook geroepen werd, heb ik zelden ontmoet, en zijn verdienstelijk gedrag is wel bekend in 't vaderland. Latst was Sir Edmund Lyons steeds vooraan bij de operatiën te Balaklava, waar hij de haven instevende, op 't oogenblik dat Lord Raglan van de landzijde naderde, en van dat oogenblik tot heden toe, heeft hij zich steeds onderscheiden om hulp aan 't leger te verleenen. (Toejuiching.) Nadat 't vuur tegen Sebastopol geopend was, verzocht Lord Raglan en generaal Canrobert aan de admiraals Dundas en Hameln om met 't geschut der vloot den aanval te ondersteunen. Gereedelijk stemden deze laatsten daartoe toe. Zooals ik zeide, was de schade aan de landbatterijen niet zoo groot om een dadelijk stormloopen te regtvaardigen; maar ware 't leger door de batterijen aan 't strand in staat gesteld om zich tot de stad den toegang te verschaffen, zooals men eerst verwachtte, dan zou de vernieling, door de vloot veroorzaakt, van groot nut geweest zijn.

Ieder heeft zich bij die gelegenheid, zoover ik weet, uitmuntend van zijne taak gekweten.

Ik zal na de besprokene motiën 't wagen om er eene voor te stellen van eenigzins bijzonderen aard, misschien eene zonder voorbeeld, maar waaraan 't Huis, de gevoelens der natie in aanmerking nemende, gaarne zijn zegel zal hechten. Ik heb 't plan een dankadres voor te stellen aan den generaal Canrobert, en aan de Fransche officieren en soldaten, die met de soldaten onzer Koningin te zamen streden.

Zooveel gevoel is er opgewekt door de dappere daden van de Franschen en Engelschen onderling, dat ik geloof de dus gevormde banden van vriendschap tusschen twee natien, die elkaar steeds eerbiedigden, niet ligt te zien verbroken. (Toejuiching.) Die twee volken, de verlichtsten,

meest onwikkeld en eeregierig van Europa. hebben een recht om gezamenlijk te handelen, en aan de wereld 't voorbeeld te geven hoe pligten, cordaat betracht, en strenge grondbeginselen toegepast worden (Toeujuicing). Zoo stel ik mij eveneens voor, den dank te wyden aan 't lot van hen, die in den strijd bezweken zijn, en onze sympathie uit te drukken voor de betrekkingen der dappere, welke in den strijd voor 't vaderland sterven. Zoo gaarne zou ik wenschen, dat er thans geen gedeelte der taak mij overbleef, dat ik niet kan voorbijgaan, maar mij met afkeer vervult. Al de berichten, die wij van ooggetuigen wegens den slag van Inkermann ontvingen, zooals er eenige bestaan omtrent dien aan de Alma geven op, dat de Russen in plaats van de gewonden der geallieerden krijgsgevangenen te maken, hen op 't slagveld met de bajonet afsmaakten. (Teekenen van afgrijzen.) Lord Raglan en generaal Canrobert dit eene schande voor de menscheit en een grove afwijking der krijgsgeschiedenis beschouwende, meenden dat dit niet onopgemerkt behoorde te blijven, en dientengevolge gaf lord Raglan bevel, dat de bevoegde magt de zaak zou onderzoeken. Vier en twintig getuigen, officieren en soldaten werden ondervraagd, en zij verklaarden, dat zij die barbaarsheid hadden zien plegen door Russische soldaten daartoe, naar hunne meening, soms door Russische officieren aangezet.

De bevelhebber der geallieerden zocht daarop een officier met de witte vlag naar prins Menschikoff om hem die onstandigheden onder 't oog te brengen, en te kennen te geven, dat zulke gruwelen buiten 't bevel van den prins moesten geschied zijn, daarbij de hoop uitdrukkende, dat de Russische veldheer orders zou geven, dat zulke onmenscheelijken in 't vervolg niet meer zouden gebeuren. Mogt ik nu maar kunnen zeggen, dat 't antwoord van prins Menschikoff, bij 't voornemen van zulke ijsselijkheden dien afkeer ademde, van een officier van dien rang slechts te verwachten. Bij gaf als verontschuldiging op, dat 't geen gewoonte bij zijn leger was om geen schuldplaats te verleenen, maar hij liet er op volgen, dat de Russische troepen wellicht te verbitterd waren; omdat door eenige kleine afdeelingen der geallieerden eene kerk gepluimd was geworden. Er wordt verhaald, of 't waar is kan ik niet beslissen, dat eenige soldaten der geallieerden eene kerk waren binnengedrongen en die beroofd hadden, maar dat zulk een voorval moest aangehaald worden, om die gruwelen, waarvan ik gesproken heb te verschoonen, doet den Russischen bevelhebber niet in onze achting rijzen, (Luid geroep hoor!) Wij allen kennen de houding van Engelsche en Fransche soldaten jegens elkaar, als zij streeden op een Europeesch slagveld. 't Is ons allen bekend, dat zij in Spanje na den slag elkaar hielpen, en zich met elkaar op de beste wijs onderhielden, dus te kennen gevende, dat zij elkaar wisten te schatten.

Zoo gedragen zich beschaafde natien en dat mogt men ook van dezen oorlog hopen. — Ik heb over die vreedheden uitgeweid, niet om aan te loonen dat eenige Russische generaals ze zou bevelen, ook niet om te bewijzen dat de groote Heerscher van 't Russische rijk ze in 't aangezicht zou willen zien, maar om er de aandacht op te vestigen, dat als de vijand, dien wij bekampen, ooit een grooter deel van Europa zou beheerschen, hij niet alleen in plaats van te beschaven en te verbeteren, de weldaden in plaats van te vernietigen, maar de oorlogsgebruiken nog veel afschnuwlijker zou maken.

Onder meer andere redenen wensch ik daarom vurig dat de zaak van Engeland en Frankrijk moge zegevieren, in 't vaste overtuiging dat zij gepaard gaat met den voortgang der beschaving van 't menscheit en de verbreiding van ware godsvrucht.

Mannen dus opgewonden door fanatisme, zooals ons bekend is dat voor den slag van Inkermann met de Russen 't geval was, die in den naam der godsdienst ten strijde togen, maakten zich aan die daden, door mij vermeld schuldig. Hopen wij op dit oogenblik slechts dat 't Russisch gouvernement beschaamd over deze handelingen, iets zal doen om dergelyk herhaling te beletten. Bij eene zaak moet ik nog stilstaan, die voor mij van een aangenamen aard is en waarin ik vertrouw, dat 't huis mij zijne medewerking niet zal weigeren. Met betrekking tot eene overwinning in den loop des jongsten oorlogs is door den heer Wyndham gezegd, dat hij liever voor zich zelf een groot wapenfeit door Britsche wapenen gewrocht zou vieren dan de verovering van een ganschen Archipel suikeredanken. Zijn gezegde is zoo gepast als wel doorlicht.

Door veldslagen en overwinningen gelijk die, waarmede de aandacht van 't Huis heb bezig gehouden en die zoowel de Engelschen als de Franschen thans in de jaarboeken hunner geschiedenis hebben op te teekenen, krijgt ieder volk zijn eigen zelfstandig bestaan, en zulke feiten maken elke natie wakker voor 't tot elken prijs verdedigen harer onafhankelijkheid. Sedert jaren waren wij getuigen hoe 't Parlement, de natie, elke klasse hand aan hand gingen in 't opsnoeren en ten uitvoer leggen van ondernemingen, tot verbetering van welvaart, kunst en fabriekwezen en wij hebben getoond, dat die beoefening en die toewijding niet in 't minst den moed vernietigen, die 't deest der gansche natie is. 't Zij als Engeland, Schot of Ier, we hebben bewezen dat één geest 't geheele koninkrijk bezielt, en dat we bereid zijn en eene regtvaardige zaak alles op te offeren wat den menschen 't meest ter harte gaat. (Toeujuicing.) Nog eens herhaal ik, dat de overwinningen, die wij bevochten in eene zaak als de tegenwoordige en met een vuur als door de Patrie is getoond, niet alleen haar tot roem en eer zullen strekken bij latere nageslachten, maar haar voor de geheele wereld 't voorwerp zullen doen zijn van eerbied en verwondering. (Luide toejuicing.)

Door die rede welke anderhalf uur duurde electriseerde de edele spreker als 't ware 't gansche Huis der gemeente, daarop werden de ondergescheidene motien in den bekende vorm voorgedragen. D'Israeli, 't hoofd der oppo-

sitie, ondersteunde ze, wel een bewijs dat Engeland voor 't algemeen belang in 't algemeen veilig heeft, en 't geheele Huis steunde met beide sprekers eenparig in.

Buitenland.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Ter Londensche beurze hebben enige speculanten, eergisteren, beproefd twijfel op te wekken ten aanzien van het bericht der adhaesie, die Rusland aan de vier waarborgen zou hebben geschonken zoo als zij uitgelegd zijn in de verbale nota (het schijnt dat dit thans de eigenlijke naam van het stuk is), welke den 28 December aan prins Gortschakoff is medegedeeld. Het gelukte die speculanten dan ook eene geringe daling te weeg te brengen in de fondsen, welke bij den aanvang der beurs hoog stonden.

Maar, in weerwil hiervan is het feit der adhaesie, die zonder eenig voorbehoud in de conferentie van den 7 Jan. door prins Gortschakoff geschonken is, niet meer tegen te spreken, en alhoewel dit nog niet als de vrede zelve kan beschouwd worden, is het mettemin, gelijk wij gisteren reeds opgemerkt hebben, een belangrijke stap voorwaarts op den weg, die tot den vrede kan leiden.

De Fransche bladen onthouden zich van beschouwingen omtrent deze zaak. Zij bepaten zich bij eenvoudige mededeeling der dépêches.

De Engelsche bladen opperen twijfel omtrent de oprechtheid der adhaesie en vreezen voor een valstrik van de zijde van Rusland. Dat vermoeden deed zich vooraf reeds voordien. Men hield er zich in het algemeen zoo van overtuigd, dat de adhaesie van Rusland aan de vier waarborgen, zoo als zij door de drie mogendheden zijn uitgelegd, onmogelijk was, dat het bericht hiervan als een donderslag trof, gelijk men steeds geneigd is om alles wat onverwacht is in twijfel te trekken.

Als een eerste gevolg der verklaring van Prins Gortschakoff, wordt in eene dépêche uit Weenen dt. 10 Januarij medegedeeld, dat door lord Westmoreland en den heer Bourquency koeriers gezonden zijn naar hunne respectieve hoven, ten einde volmagten te bekomen tot het heropenen der vredesonderhandelingen (zie onze telegrafische dépêches van gister). Men voegt daarbij, dat ook de minister van Turkije is uitgenoodigd, de Conferentie bij te wonen. Dit is dan ook noodig, met het oog op de verdragen, welke Frankrijk, Engeland, Oostenrijk en Turkije onderling verbinden.

Het schijnt, dat de vijandelijkheden in de Krim gedurende de eerlang te openen onderhandelingen niet gestaakt zullen worden. De Westersche Mogendheden willen die integendeel thans met de uiterste kracht doorzetten, en daarin juist is het hachelijke van den toestand gelegen; dit is juist hetgeen de uitslag der onderhandelingen, die geopend zullen worden, zeer zeker zal benadeelen.

Is het niet zeer ligt mogelijk, dat de gebeurtenissen in de Krim, gedurende den tijd dat er onderhandelingen plaats hebben, daarop invloed uitoefenen en de bedoelingen wijzigen zullen der Mogendheden, die te gelijker tijd oorlog voeren en onderhandelen?

Gedurende die onderhandelingen had er een wapenstilstand moeten plaats hebben. Er is iets tegenstrijdigs in om over vrede te onderhandelen, maar tevens te oorlog. Dat boezemt weinig vertrouwen in. Gesteld nu eens de geallieerden leden eene belangrijke nederlaag. Zouden Frankrijk en Engeland daarin blijven berusten en zich geneigd betoonen om concessien te doen? Keeren wij nu de onderstelling om: gesteld, dat Sebastopol genomen wordt, de Russische vloot verbrand, en het Russische leger in de Krim in de pan gehakt; zou de Czar zich dan zoo geneigd betoonen om voorwaarden aan te nemen, die hij thans vrijwillig kan aannemen, maar die in dit geval dwang zouden schijnen?

De voortzetting der vijandelijkheden is het dus wat weinig goeds belooft van den uitslag der vredesonderhandelingen. Ongelukkig is het, dat er geen sprake is van wapenstilstand. Elk voordeel of nederlaag, aan welke zijde ook, tijdens de onderhandelingen, moet daarop veelvermogens invloed uitoefenen. Wij willen echter geen Josphoden zijn. De staatkundige horizon is eenigzins opgehelderd. Er is een lichtstraal gelrokken door de wolken, welke drie dagen geleden nog zoo zamengepakt waren en een hevig onweder voorspelden. Hoe flauw dan ook de zon moge schijnen; laten wij ten minste, al zij het dan ook maar van hare weinige stralen genieten.

Van het oorlogstooneel is er, overigens, weinig nieuws. De Patrie meldt, dat Omar-Pacha, volgens eene particuliere correspondentie uit Sebastopol, den 27 in het hoofdkwartier der geallieerden verwacht werd. Na het houden van een krijgsraad, waarbij de opperbevelhebbers en de admiraals moeten tegenwoordig zijn, zou de Turksche generaal naar Eupatoria vertrekken, waar het legerkamp van 30,000 man, dat onder zijne bevelen staat zich bijeenverzamenen zou, om het Russische leger in den rug en in de flank aan te tasten.

De Engelschen vorderen zeer met hunne voor den aanval bestemde werken. De voorbereidselen tot het hervatten van het bombardement worden met kracht voortgezet.

Uit Parijs wordt gemeld, dat het bepaald schijnt dat het Fransche leger in twee korpsen zal worden verdeeld: een voor den aanval en het andere om op het veld te ageren. Zij zullen staan, het eerste onder bevel van generaal Pelissier, en het andere onder dat van generaal Bosquet. Generaal Canrobert zou het opperbevel over het geheele Fransche leger behouden.

In tegenstelling van hetgeen men dezer dagen gemeld had, omtrent het uitstel in het vertrek van een gedeelte der Keizerlijke garde naar de Krim, vernemen wij thans, dat dit vertrek reeds plaats gehad heeft. Eergister heeft

de Keizer eene revue over deze troepen gehouden. Bij die gelegenheid heeft Z. M. eene toespraak gehouden, waarvan het slot nog al tamelijk porloozuchtig was.

De telegraaf heeft onze lezers gister reeds met dat gedeelte der toespraak des Keizers bekend gemaakt.

Er was te Parijs sprake van, dat het wetgevend lichaam, na de stemming over de leening, twee maanden zou uiteen gaan. Doch dit is slechts een los gerucht, dat nadere bevestiging behoeft.

Te Londen wordt bij voortdoring gesproken van eene ministeriële crisis. Men merkt echter, terecht, op, dat de laatste berichten van meer vreedelievenden aard uit Weenen ontvangen, er wel toe kunnen bijdragen om het tegenwoordig kabinet, voor het tegenwoordige, zijn levensbehoud te verzekeren.

De zitting der Spaansche Cortes van den 4 Jan. was zeer belangrijk. Nadat er met 112 tegen 44 stemmen was besloten tot de prijs en consideration van een voorstel ten gunste der vrijheid van drukpers, werd door de Kamer het voorstel van den heer Barrera behandeld, waarbij onmiddellijk ter sprake gebragt wordt de quaestie in hoeverre de Koninklijke goedkeuring noodig is om wetten van kracht te doen zijn.

Hieromtrent werden drie meeningen kenbaar gemaakt. De eerste ondersteund door den voorsteller zelve, wilde dat de Koninklijke sanctie eens en voor altijd in Spanje zou worden afgeschaft.

De tweede, welke tot haren voornaamsten verdediger had den heer Moijazo, wilde, integendeel, dat de Koninklijke goedkeuring, zelfs voor wetten, der tegenwoordige Cortes, welke een constituerend karakter hebben, daaronder ook de Grondwet zelve begrepen, noodig zou zijn.

Eindelijk was de derde, dat de wetten van de Cortes uitgaande, en dus zoo veel te meer de Grondwet, de Koninklijke goedkeuring geenszins behoeven; maar dat die sanctie in de grondwet behoort opgenomen te worden om toegepast te worden op de wetten, die door de toekomstige Cortes aangenomen worden.

Die opinie is ook door het ministerie bij monde van den minister van justitie ondersteund geworden. Laatsgenoemde bestreed het voorstel van den heer Barrera uit het oogpunt van onzijdigheid en beweerde, dat deze quaestie alleen te pas kan komen bij de beraadslagingen over de grondwet. Na die redevoering is het voorstel met 144 tegen 61 stemmen verworpen.

Den 4 dezer heeft er te Madrid eene bijeenkomst van kapitalisten plaats gehad om te beraadslagen over de leening van 40 miljoen realen, welke het deficit moet dekken, dat uit de ophelling der octrooiregten ontstaat.

De bank St. Ferdinand heeft voor 10 miljoen ingeschreven, en men hield het er voor, dat het overig gedeelte door den handel van Madrid zou worden verstrekt.

De heer Servillano, de Minister van Financien, verklaarde, dat indien de kapitalisten voor het tegenwoordige niet voor het geheele bedrag der leening inschreven, hij het ontbrekende uit eigene middelen zou aanvullen.

Volgens een blad uit Alexandrie (Piemont) zou de Sardijnische regering geneigd zijn om de inlijving voor het vreemden legioen der Engelschen op haar grondgebied toe te staan.

In eene telegrafische dépêche uit Turin wordt gemeld, dat den 9 Januarij door de kamer der afgevaardigden een aanvang genomen is met de beraadslagingen over de wet op de ophelling der kloosters.

Men spreekt bij voortdoring van een alliantie-tractaat tusschen Piemont, Frankrijk en Engeland.

De geruchten, omtrent eene ministeriële crisis, sedert eenige dagen in omloop, waren valsch.

Binnenland.

Gravenhage, 31 Januarij.

De Staats-Courant bevat een Koninklijk besluit van 9 Januarij jl., n°. 84, houdende bepalingen omtrent de premien voor de onderscheidene zee-visscherijen over 1855. Dat besluit luidt aldus:

Willende, in afwachting dat de premien, tot hiertoe van regeringswege voor de onderscheidene takken der zeevisscherij verleend, geheel ingetrokken worden, voortgaan met het inkrimpen dier premien:

Hebben besloten en besluiten:

Art. 1. Voor de onderscheidene zee-visscherijen, waaraan, tot over 1851 ingesloten, van regeringswege premien waren toegekend, zullen ook over het jaar 1855, voor zoover die visscherijen overeenkomstig de bestaande bepalingen zijn uitgeoefend, premien worden verleend, te betalen uit Hoofdstuk V, art. 142 der Staatsbegrooting voor 1855, vastgesteld bij de wet van 30 December 1854 (Staatsbl. n°. 183).

Art. 2. Om het bedrag dier premien te berekenen wordt voor elk schip tot grondslag genomen het beloop der premie, die voor de soort van visscherij, door dat schip in 1855 uitgeoefend, tot over 1850 ingesloten was uitgelooft.

Van dit beloop worden, waar het te pas komt, afgetrokken de kortingen, die tot hiertoe plaats hadden, wanneer de guldopen, hetzij niet voldoende ingerigt of uitgeroet, hetzij te laat naar de visscherij vertrokken of te vroeg van daar teruggekeerd, hetzij in eenig ander opzigt bij de uitoefening der visscherij, van de bestaande bepalingen afgeweken waren.

Vervolgens wordt, wanneer geen afrek om eene fier redenen te pas komt, de volle premie, en anders het beloop, dat na dien afrek is overgebleven, met vijf en veertig ten honderd verminderd, en het hierdoor verkregen bedrag maakt de premie uit voor 1855.

Art. 3. De som van 20,000, sedert eenige jaren jaarlijks als subsidie voor een visscherschip ter dienste van de zoutharing-visscherij bestemd, wordt ook voor het loopende jaar 1855 toegestaan.

Bij de mededeeling van dit besluit aan de Gedeputeerde Staten van Zuidholland, Noordholland, Zeeland en Friesland, heeft de Minister van Binnenlandsche Zaken ieder dier collegien, vor

zooveel hem betreft, uitgenoodigd, om, namens Z. M., aan de belanghebbenden te kennen te geven:

1° dat voor de takken van visscherij, genaamd de beug of hoekwant- en de beug- of hoekwantvisscherij, die beide voor $\frac{1}{2}$ in 1855 en voor $\frac{2}{3}$ in 1856 uitgeoefend worden, de premie, bij Zr. Ms. tegenwoordig besluit toegezegd, alleen zal worden betaald in reden van het $\frac{1}{2}$ der visscherij van 1855;

2° dat bij de Regering het voornemen niet bestaat, om in de Staatsbegroting van 1856 een artikel voor premien ten behoeve der visscherijen op te nemen.

Z. M. heeft aan Mr. A. M. de Rouville, burgemeester van Brielle, op verzoek, eervol ontslag verleend als auditeur bij den schuttersraad te Brielle, en als zoodanig benoemd M. J. de Jongh, procur. bij de arrondissem.-regtbank aldaar.

Z. M. heeft herbenoemd en bij continuatie aangesteld de navolgende titularissen, als: tot griffier bij het kantongeregte te Veghel, Jhr. J. E. A. von Schmidt auf Altenstadt; tot griffier te Breda, P. A. van Blarckom; tot plaatsverv. kantonregter te Elburg, Mr. G. A. Hoefhamer; tot griffier te Terborg, Mr. R. L. F. A. Vaillant; tot griffier te Culemborg, J. W. Schröder; tot plaatsverv. kantonregter te Beverwijk, W. C. J. Waterschoot van der Gracht; tot kantonregter te Oostburg, Mr. J. G. de Witt Hamer Jz.; tot plaatsverv. kantonregters te Berlicum, mr. A. Quaestius; te Dokkum, H. Klagkist Hesse; te Zwolle, mr. G. D. Jordens; tot kantonregter te Goor, Mr. Alting Kronenberg, zijnde tevens aan Mr. L. R. Salverda, eervol ontslag verleend als plaatsverv. kantonregter te Beeststerzwaag, en als zoodanig benoemd A. Andreae, notaris aldaar.

De officieren van Z. M.'s stoomschip *Cycloop*, dat bij Zandvoort is gestrand, hebben het verhaal van dat ongeluk, in een *Ingezonden Stuk*, aan 't Handelsblad publiek gemaakt. Zeer opmerkelijk is o. a. de volgende zinsnede, die in dat stuk gevonden wordt: „Elk zee-man, die ook de *Cycloop* gezien heeft, moet volmondig bekennen, dat dit vaartuig goed voor de Zuider-zee of het binnenwater, maar niet voor het stormachtige njaargetij in de Noordzee geschikt was.“ En, inderdaad, uit het verhaal blijkt, dat de *Cycloop* reeds van den eersten dag harer terugreis niet bestand was tegen het onstuimige weder, dat gewoonlijk, in het tegenwoordige jaargetij, in de Noordzee woedt.

De heer VAN HALL heeft verklaard, dat het Ministerie wegens overwegende redenen tot het zenden van *Amsterdam* en *Cycloop* heeft besloten. Wij hebben evenwel eergister doen zien, dat de reden tot de zending, alles behalve duidelijk schijnt; en wanneer men nu zeeofficieren van den eigen bodem hoort verklaren, dat de *Cycloop* niet bestand kon zijn voor de tevoorzien stormen van het jaargetij: dan vragen wij, of het Ministerie niet verantwoordelijk is, voor het verlies van een onzer kostbaarste oorlogsbodems?

Wij vragen: of de Volksvertegenwoordiging, na al het gebeurde en na de getuigenis van het état-major van de *Cycloop*, bij hare terugkomst in de residentie, niet gerechtigd en verplicht is, van de Regering iets meer dan groote woorden en niets-beteekenende klanken te eischen, om hare handeling in deze te regtvaardigen?

Alleen dan, wanneer waarheid ware, wat de heer VAN HALL geliefde te beweren: namelijk „dat het volk dreigde te verhongeren,“ zou het verschoonbaar kunnen zijn, wanneer men, bij gebrek aan betere, schepen uitzond, „waarvan elk zeeman volmondig moet bekennen, dat zij voor het stormachtige jaargetij in de Noordzee niet geschikt zijn.“ Maar wanneer diedringende reden niet bestond, wanneer andere redenen daartoe mogten aanleiding gegeven hebben, dan verklaren wij het onverantwoordelijk om op die wijze 's lands schepen en het kostbare leven van 's lands brave zee-lieden op het spel te zetten.

Met meer aandrang dan vroeger vragen wij, derhalve, van het Ministerie het bewijs: dat het Nederlandsche Volk op het punt gestaan heeft van te verhongeren.

Gretig neemt de *Nederlander* — onervaren als dat blad steeds blijkt te zijn, in alles wat de staathuishoudkunde betreft — de belagchelike tirade over van de *Amsterd. Ct.*, betrekkelijk de inconsequentie, waaraan, volgens haar, de heer THORBECKE zich zou schuldig gemaakt hebben, met betrekking tot de verhouding van de belastingen tot den standaard der arbeidsloonen.

Wij vragen, of de *Nederlander* zich niet in zijne eigene oogen verlaagt, als het o. a. de onwaardige insinuatie der *Amsterdamsche Courant* overneemt, alsof de heer THORBECKE zich, door de verkondiging van (NB.) in de lucht hangende stellingen, „bij de kiezers populair wilde maken.“ Voegen dergelijke insinuatien de *Nederlander*, waarvan de hoofdleder, meer dan iemand, in staat is, de talenten te waarden van den aangevallen volksvertegenwoordiger en van diens onwrikbare gedragslijn, om, bij het vaststaan van zijne overtuiging, eerder het hoofd te bieden aan de publieke opinie, dan haar te vleijen?

Maar wanneer de *Nederlander* nu nog de volgende woorden daarbij voegt: „de Grondwet van 9 Januarij stelt tegen de inconsequentie van THORBECKE inconsequentien van den heer VAN HALL; het schijnt, dat ze tot eene betere verdediging geen kans ziet,“

dan moeten wij antwoorden, dat de *Nederlander* niet enkel zich te vroeg verheugt, maar door het doen der opmerking aantoon, dat het, zonder eenig nadenken, instemt met de oeconomische ketterijen van den heer VAN HALL en de zotteklap van de *Amsterdamsche*.

Reeds onderscheidene dagen lag het betoog gereed, dat zeer duidelijk zal doen zien, hoe de heer THORBECKE zich geheel consequent is gebleven en de heer VAN HALL of de geheele quaestie niet begrepen, of ze, met zijne gewone handigheid, gefantasmagoriseerd heeft.

Wij beloven eerdzags dat betoog aan de *Nederlander*, en hopen, dat het blad, alsdan, niet zal achterblijven, ook onze meening aan zijne lezers bekend te maken.

* Z. M. de Koning is heden morgen ten 6 ure met eenen speciaal spooortrein uit de residentie naar het Loo vertrokken, vergezeld van H.D. adjudant, den heer de Feuilleau de Bruin. Z. M. zal waarschijnlijk tot den 17 dezer aldaar verblijven.

* H. M. de Koningin heeft eene aanzienlijke gift doen toekomen aan de te Elburg door eenige dames opgerigte en tot hiertoe reeds zoo gunstig werkende vereeniging, tot bevordering van werkzaamheid en welvaart, onder meisjes uit den behoeftigen stand.

* Het thé dansant met souper, dat gisteren avond ten hove heeft plaats gehad, was zeer prachtig. Het werd bijgewoond door HH. KK. HH. prins en prinses Hendrik, Z. K. II. prins Frederik, Z.D.H. de hertog van Saxe-Weimar-Eisenach en H.D. dochter Anna, benevens de leden van het corps diplomatique, de Ministers, en een groot aantal genoodigden, waaronder zich vele officieren van alle wapenen bevonden. Het thé dansant had weder plaats in de nieuwe zalen, die door hare rijke en prachtige spiegels, door een tal van lichten en door de aangebrachte bloem- en potgewassen, een heerlijk aanzien opleverden.

Z. M. heeft benoemd tot burgemeester van de stad Amsterdam, den heer C. H. B. Boot, thans officier bij de Arrondissements-regtbank aldaar.

In gewoonlijk goed onderrigte kringen, wordt thans verzekerd, dat de keuze voor eenen nieuwen Minister van Marine hoogst waarschijnlijk vallen zal op den kapitein ter zee Smit van den Broecke. (H.bl.)

Bij besluit van de Privy Council van H. M. de Koningin van Engeland, dd. 2 Januarij, is de order in council van den 30sten November 1854, waarbij de uitvoer uit Engeland, naar plaatsen benoorden Duinkerken gelegen, wordt verboden van lood, nitrate van soda, blaauwe lias, Portland-cement, en alle andere artikelen, gewoonlijk gehezigd ter vervaardiging van water-cement, in zooverre gewijzigd, dat gezegd verbod thans nog alleen bestaat voor de twee eerstgenoemde artikelen. (Staats.Ct.)

Als een bewijs welke onderstand en hulp de reddingsvaartuigen van de Zuidhollandsche Maatschappij tot redding van schipbreukelingen, gevestigd te Rotterdam en die in het Brouwershavensche Gat gestationneerd zijn, aanhoudend aan de scheepvaart bewijzen, wordt gemeld, dat een man van den reddingskottor *Willem van Houten* het oorlogsstoomschip *Amsterdam* op den 29 December II. uit zee veilig op de reede van Vlissingen heeft gebracht, terwijl op gelijken tijd gemelden kottor het voorts komende larkschip *Koninklijke Nederlandsche Jagtclub*, gevoerd door kapt. E. von Lindern, van circa drie mijlen buiten de ton tot op de reede van Brouwershaven heeft voortgezeild, zoo als de schokker mede hulp heeft verleend aan de aan den grond zittende Engelsche stoomboot *Panther*, en wel in het uitbrengen van een anker, waarop dezelve vlot is gekomen. (R. Ct.)

Gedurende het jaar 1854 heeft het aantal ladingen hout te Harlingen aangebragt, bedragen 252, waarvan 51 ladingen uit de Oostzee en 201 uit Noorwegen.

Vlissingen, 9 Jan. Ofschoon het den 5 len en 6 len door den Z. W. wind, een aantal schepen, die om den Noord moesten, gelukte uit te zeilen, zoo is de plaats weder dadelijk aangevuld door een aantal geladene schepen van Antwerpen afkomende, wier bestemming naar het Kanaal of om de West is. Het lange oponthoud, van een groot getal schepen in onze haven, verschaft onze stad eene algemeene levendigheid, te wenschelijker omdat zij zoo lang van in dienst zijnde oorlogschepen ontloot bleef.

Per Telegraaf.

Weenen, 9 Januarij. Naar men verneemt, heeft vorst Gortschakoff volkomene volmagt ontvangen, om over den vrede te onderhandelen, en zouden de vredesonderhandelingen onmiddellijk een aanvang nemen, zooltra de Engelsche en Fransche gezanten mede vollezige volmagten zouden bekomen hebben. Men wil verder weten, dat de vijandelijkheden intusschen niet zullen worden gestaakt.

Marseille, 11 Jan. De *Thabor* is alhier aangekomen met tijdingen uit Constantinopel van 1 dezer en uit de Krim van 30 Dec.

Kiamil-Pacha vervangt Chekib-Effendi als president van den raad.

De invalide militairen zijn uit de Krim teruggeroepen.

De Turken te Eupatoria hebben een convooi van 600 paarden genomen.

De Russen, die naar Redout-Kalé waren opgerukt, hebben bevel ontvangen naar Erivan terug te keeren; waar zij zich zullen concentreren.

Uit Athene verneemt men van den 3 len, dat de betrekkingen met de Westersche mogendheden beter waren geworden.

Admiraal Dundas en de hertog van Cambridge waren te Malta aangekomen.

Parijs, 11 Januarij. De keizer heeft lord John Russell bij zich ontvangen.

Advertentien.

DE PILLEN VAN HOLLOWAY zijn een zeker werkend middel, in gevallen van gebrek aan spijsvertering, windrigheid, leverziekte, verzwakking der ingewanden enz. De heer J. Billing te Newton in het graafschap Devon, verklaart in eenen brief aan den Professor Holloway, gedagteekend den 4 December 1852, dat hij drie jaren lang geleden had aan gebrekkige spijsvertering en leverziekte, en dat hij van tijd tot tijd, zoo hevige pijnen in de ingewangen gevoelde, dat hij voor zijn leven begon te vreezen. De aangewende geneesmiddelen hielpen niet. Eindelijk raadde men hem aan de pillen van Holloway te gebruiken, dit deed hij, en in weinig tijd verdwenen alle kenteekenen van ziekte, en bevond hij zich geheel hersteld.

Door het vermeerderd debiet zijn de prijzen als volgt: Doojes Pillen à f 0.80, f 1.85, f 3.00, f 6.75, f 13.50, f 20.50. Potjes Zalf à f 0.80, f 1.85, f 3.00, f 7.05, f 13.85, f 20.95.

Zijn op franco aanvragen à contant te bekomen bij J. M. VAN RENESSE, te 's Hage; bij B. ADAMA, te Amsterdam, bij L. J. GROOTENDORST, te Utrecht en bij J. STRAATMAN, Hoofd-depôthouder te 's Bosch, alsmede in HOLLOWAY'S Etablissements te Londen, 244 Strand, en te New-York, 80 Maiden Lane. (739)

225ste Nederlandsche Staats-Loterij.

3e LIJST. 3e KLASSE.

Uitgekomen hooge prijzen:

No. 56 en 20 f 1250; No. 8955 f 1000.

Prijs-Courant der Effecten.

AMSTERDAM, 11 Januarij 1855.

Nederland. Pct.		Rusland.	
Ned. W. Schuld. 2 1/2	60 1/2 1/2	Hopel 1798/1816	5 101
Dito Certificat. 3	72 1/2 1/2	Dito 1828/1829	5
Dito Dito. 4	90 1/2 1/2	Cert. 1831/1838	5 83 1/2 1/2
O. I. Leening. 4		Dito Dito	4 1/2 87 1/2 1/2
Amort. Syndic. 3 1/2		Dito Hope	4 75 1/2 6
Hand.-Maats. 4 1/2		Dito Strieglitz	4 75
Belgie.		Dito dito 5e Ser.	4
Certificaten. 2 1/2		Inscr. Assig.	6
D ^o Rothschild. 2 1/2	49 1/2 1/2	Certific. dito.	6 59 1/2
Frankrijk.		Polen.	
Obligatien. 3		Obligatien.	4 67 1/2
Spanje.		Oostenrijk.	
Nieuwe.	18 1/2 1/2	Metaliek.	5 64 1/2 1/2
Dito Buitenl.	3	Dito bet. Amst.	5 74 1/2 1/2
D ^o Binneal.	3 33 1/2 1/2 33	Dito Nation.	5 66 1/2 1/2 6 1/2
Bew. Sp. Com.		Dito 1847.	2 1/2 32 1/2 33
Amort. St Schuld.		Dito 1851/1852	2 1/2 32 1/2 33
Portugal.			
Londen nieuwe. 5	37 1/2 1/2 8 1/2		
D ^o uitgest.	4		

Braz. bij Roths. te Lond. 1843. 5 pct. 96; Mexic., te Lond. 3 pct. 20 3/4, 1 1/2; dito Onb. 20 3/4, 1 1/2.

Bij matigen handel in de hoofdsorten der genoteerde effecten was de markt onoeduidend flauw met uitzondering echter van Oostenrijksche welke 5 pct. alle merkbaar gedaald zijn.

FRANKFORT, Woensdag 10 Jan. Metaliek 5 pct. 67 1/2; Spanje binnenl. 3 pct. 33 1/2; dito 1 pct. 18 1/2; Wissel op Amst. 116 1/2; dito Parijs 93; dito Weenen 94.

LONDEN, Woensdag 10 Januarij. Consols op t. 92 1/2, 1/2, 92 1/2, 3/4; N. Mexic. 3 pct. 21 1/2, 1/2, 21 1/2, 3/4; Peru N. 4 1/2 pct. 70, 71 1/2, 72; Gren. Uitg. 5 1/2, 6, 1/2; Ecuador 4, 4 1/2, 1/2; Sardinie 5 pct. 84 1/2; Spanje 3 pct. buit. 38; dito 1 pct. 18 1/2, 19; dito Certific. 5 1/2, 3/4; dito Passiv. 4 1/2, 1/2; Russen 4 1/2 pct. 90, 91; dito 5 pct. 100; Holl. 2 1/2 pct. 61, 61 1/2, 62; dito 4 pct. 92, 92 1/2, 93; Turksche leening 76 1/2.

PARIS, Woensdag 10 Januarij. Fr. 4 1/2 pct. 91.35; dito 3 pct. 68; Sp. binn. 3 pct. 33 1/2; dito 1 pct. 18 1/2.

WEENEN, Woensdag 10 Januarij. N. Metall. 85 1/2; N. Leen. 102 1/2; Nat. Leen. 88 1/2; Bankactien 1017; Lombarden 99; Zilver 27 1/2; Wissel op Londen 12.07; dito op Parijs 147.